

rette et skarpt Angreb imod mig, hvis man sagde: Du har ikke talt med Pigerne, du har ikke talt med deres Husbønder, deres Forældre eller deres Værger. Jeg har undersøgt denne Sag til Bunds. Jeg har ikke indskrænket mig til at tale med Børnene fra „Hebron“. Det er for Resten unge Piger, som tjene paa forskellige Gaarde. Jeg har ikke indskrænket mig til at tale med Gaardmændene eller med Forældrene, men jeg har talt med voksne Mænd, som have kendt den Kvinde, som nu leder „Hebron“, og jeg har faaet Oplysninger, som faldt fuldstændig sammen med dem, jeg indhentede paa min Rejse omkring i de vestjydske Landsbyer. I Viborg, hvor denne Kvinde har resideret, har hun en Plejesøn, der 12 Aar gammel — han er nu en Mand paa 35 Aar — ifølge sit eget Opgivende mange Gange blev straffet paa den Maade, at han sad indespærret 48 Timer i Træk, hverken fik vaadt eller tørt og bag efter blev pisket paa det grusomste. Der foreligger en Række Eksempler paa Straffe, som ere fuldbyrdede overfor denne Dreng, om hvilke jeg har faaet Meddelelse fra forskellig Side, og som jeg har faaet fuldt bekræftede, ligesom jeg har faaet bekræftet, at alle de Børn, som have gaaet i den offentlige Skole, hvor vedkommende var Lærerinde, nærede en sand Rædsel for hende. Hvad jeg særlig har kritiseret paa de Møder, jeg har holdt, er, at man til Forstanderinde for et af vore vigtigste Børnehjem, til en Optrædelsesanstalt for vanskelige Piger, vælger en Person, som ikke i højere Grad fyldestgør de Krav, der kunne stilles til den, som skal varetage en saa vanskelig Gerning. Jeg vil her understrege, som jeg har gjort tidligere i Forbindelse med andre Sager, at den, som bærer det største Ansvar i hele denne sørgelige Sag, er ikke den Kvinde, som har styret Anstalten gennem Aarenes Løb, jeg ønsker ikke Straf over hende, hvor urimelig haard hun end har været — hun kunde ifølge hele sin Karakter, ifølge hele sit Livssyn ikke være anderledes —, men det er de Mænd, som i Aarenes Løb have staaet for Styret af Anstalten, og hvem det har været ligegyldigt, hvorledes hun har været, og som ikke i fjerneste Maade have undersøgt hendes tidligere Forhold. Det er dem, der bære det store Ansvar.

Det ærede Medlem for Kallerup talte om Kulturen og det organiserede Folk. Ja, jeg indrømmer villigt, at jeg hører til dem, som have den Opfattelse, at Organisation, den politiske, den faglige, hele

den Bevægelse, som har fundet Sted i vor Arbejderklasse, har tilvejebragt en Retfærdighedsfølelse, som det var ønskeligt raadede i hele den danske Arbejderklasse. Naar jeg kommer ud paa Landet, er det meget sjældent, jeg træffer paa en Tjenestekarl eller Tjenestepige, som tager en forurettet Drengs Parti, derimod træffer jeg ofte paa Tjenestefolk, som have været Bødler overfor Drengene. Men man appellerer i vore Byer sjældent forgæves til de organiserede Arbejdere, naar det drejer sig om Børnemishandling. Jeg beder om Lov til at nævne et Eksempel paa, hvorledes de organiserede Arbejdere i saa Henseende kunne optræde. For nogle faa Aar tilbage kom der til mig i Aarhus en Mand paa omtrent 50 Aar ude fra Kønseils-præsidentens Valgkreds og fortalte mig, at han havde haft et Plejebarn, fra det var nogle Maaneder, til det var 8 Aar gammelt, men saa havde Moderen, der tidligere havde været en prostitueret Kvinde, forlangt Barnet udleveret, og Sogneraadet havde givet en Erklæring, ifølge hvilken Manden havde maattet udlevere Barnet. Denne Mand holdt meget af dette Barn og havde aldrig faaet nogen Betaling for det, og nu havde han hørt, at Barnet blev daarligt behandlet hos Moderen, der for øvrigt var bleven gift med en Arbejdsmand i Aarhus. Jeg søgte at faa Barnet bort fra disse Folk, hos hvem det blev i høj Grad mishandlet, i hvilken Henseende jeg blot skal nævne, at de risede Barnet, fordi det talte jydsk Dialekt. Men det var umuligt at faa Moderen til at afstaa dette Barn, det var umuligt for Politiet og Stads-lægen, og Plejeforældrene vare, som sagt, meget bedrøvede over ikke at kunne faa Barnet tilbage. Jeg tænkte da, at nu var der kun en Udvej tilbage, og det var at gaa til Havnen, hvor Manden arbejdede, for at tale med hans Arbejdskammerater. Jeg gik derned en Times Tid, før jeg skulde rejse til København, og talte med et halvt Hundrede Mand, som skulde losse en Dampner sammen med den vedkommende Arbejdsmand, og fortalte dem, hvorledes Sagen forholdt sig. De toge saa Manden i skarpt Forhør, og i Løbet af to Timer havde de bevirket, at Plejeforældrene fik Barnet tilbage.

Man appellerer i Almindelighed ikke forgæves til de organiserede Arbejdere. Der er brodne Kar der som andre Steder, det indrømmer jeg villigt, men der er en Kultur i Form af Retfærdighedsfølelse, som betinger dette, at Børn altid ville blive beskyttede af de organiserede Ar-